ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η προσφυγή της 22ας Απριλίου 1982, με την οποία έχει εισαχθεί η παρούσα υπόθεση, διαρθρώνεται σε μια σειρά αιτημάτων — που αφορούν ένα μέτρο απομάκρυνσης από την υπηρεσία και ορισμένες μεταγενέστερες αποφάσεις ανατοποθέτησης — που ο Enrico Angelini προβάλλει κατά της Επιτροπής.

Συνοψίζω τα περιστατικά. Ο προσφεύγων εισήλθε στην υπηρεσία της Επιτροπής το 1959 ως κύριος διοικητικός υπάλληλος στη Γενική Διεύθυνση Μεταφορών. Από το 1963, τοποθετήθηκε στη Γενική Διεύθυνση IX (Προσωπικό και Διοίκηση) και στα πλαίσια του κλάδου του ήταν μέχρι το 1968 προϊστάμενος του τμήματος «Προσλήψεις», από το 1968 μέχρι το 1970 προϊστάμενος του τμήματος «Υπηρεσιακή κατάσταση» και, από το 1970 μέχρι το 1980 διευθυντής στη διεύθυνση «Γενικές υπηρεσίες και εξοπλισμός». Το 1980, βάσει των εκθέσεων Spierenburg και Ortoli, η ΓΔ IX αναδιοργανώθηκε: ειδικότερα, η διεύθυνση της οποίας προΐστατο ο προσφεύγων συγχωνεύτηκε με τη διεύθυνση «Κοινωνικές δραστηριότητες, κατάρτιση και πληροφόρηση του προσωπικού» σε μια νέα διεύθυνση Β («Υποδομή και υπηρεσίες»), επικεφαλής της οποίας τοποθετήθηκε ο διευθυντής της προηγούμενης διεύθυνσης Β. Ο Angelini εξακολουθούσε να υπηρετεί στη ΓΔ IX υπό την ιδιότητα του κύριου συμβούλου. Ως κύριος σύμβουλος, έπρεπε να ασχολείται με τις σχέσεις με τα ευρωπαϊκά σχολεία και ήταν υπεύθυνος για τους κύκλους επιμόρφωσης, τις ανταλλαγές υπαλλήλων με τις εθνικές διοικήσεις, την οργάνωση κύκλων επιμόρφωσης για τους δημοσίους υπαλλήλους των κρατών μελών και την επαγγελματική επιμόρφωση των υπαλλήλων της γενικής διεύθυνσής του.

Η κατάσταση αυτή δεν κράτησε πολύ καιρό. Με έγγραφο της 4ης Μαΐου 1981, ο πρόεδρος της Επιτροπής πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι αντιμετωπιζόταν η απομάκρυνσή του από την υπηρεσία βάσει του άρθρου 50 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων. Ένδεκα ημέρες αργότερα, ο προσφεύγων υπέβαλε σχετικώς τις παρατηρήσεις του αναφέροντας ότι συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις για να καταλάβει μια από τις τρεις θέσεις στο οργανόγραμμα της ΓΔ IX: τη θέση αναπληρωτή γενικού διευθυντή, που είχε δημιουργηθεί την άνοιξη του 1981, τη θέση διευθυντή στη διεύθυνση Α ή τη θέση διευθυντή στη διεύθυνση Β. Με μεταγενέστερο έγγραφο, στις 24 Ιουνίου 1981, ο πρόεδρος επιβεβαίωσε την πρόθεση να εφαρμοστεί για τον προσφεύγοντα το άρθρο 50 και ανέφερε ότι η απομάκρυνση από τη θέση θα άρχιζε να ισχύει από την 1η Νοεμβρίου 1981 και προσέθεσε ότι η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος για άλλες κενές θέσεις θα εξεταζόταν, όπως και η υποψηφιότητα κάθε υποψηφίου «σύμφωνα με τις διαδικασίες που ισχύουν για τους διορισμούς στο βαθμό Α 2».

Τέλος, στις 8 Ιουλίου 1981 ελήφθη το μέτρο απομάκρυνσης από την υπηρεσία. Το μέτρο προέβλεπε επίσης ότι, σε περίπτωση που δεν θα είχε τοποθετηθεί σε κενή θέση πριν από την 1η Νοεμβρίου 1981, ο ενδιαφερόμενος θα είχε δικαίωμα επί των χρηματικών παροχών που προβλέπονται από το άρθρο 50 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Με επιστολή του στις 8 Ιουλίου 1981, ο προσφεύγων επιβεβαίωσε ότι ήταν ιδιαίτερα ικανός για τη θέση διευθυντή στη διεύθυνση Α (διευθυντής προσω-

1 — Μετάφραση από τα ιταλικά.

πικού) και υπέβαλε τυπικά την υποψηφιότητά του όχι μόνο για τη θέση αυτή (που είχε κηρυχτεί κενή με την ανακοίνωση COM 839/81), αλλά και για τη θέση (που είχε κηρυχτεί κενή με την ανακοίνωση COM 1234/81) διευθυντή στη διεύθυνση Β (ενώ δεν είχε υποβάλει υποψηφιότητα για τη θέση αναπληρωτή γενικού διευθυντή, εφόσον η ανακοίνωση που αναφερόταν στη θέση αυτή είχε δημοσιευτεί σε ένα τεύχος του «Ταχυδρόμου του προσωπικού», το οποίο διανεμήθηκε μετά την απομάκρυνσή του από την υπηρεσία). Πάντως, οι αιτήσεις που είχε υποβάλει δεν έγιναν δεκτές. Στις εν λόγω θέσεις διορίστηκαν άλλα πρόσωπα, στη μεν θέση διευθυντή της διεύθυνσης Α με απόφαση της 28ης Ιουλίου 1981, στη δε θέση διευθυντή της διεύθυνσης Β με απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 1981.

Αφού έλαβε γνώση των διορισμών αυτών, ο Angelini υπέβαλε δύο ενστάσεις ενώπιον της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής. Με την πρώτη ένσταση της 29ης Σεπτεμβρίου 1981, ζήτησε να ανακληθεί το μέτρο απομάκρυνσής του από την υπηρεσία ή, επικουρικώς, να ανακληθούν οι δύο αποφάσεις, με τις οποίες, αφενός απορρίφθηκε η υποψηφιότητά του για τη θέση διευθυντή της διεύθυνσης Α, αφετέρου πληρώθηκε η εν λόγω θέση. Με τη δεύτερη ένσταση, της 27ης Οκτωβρίου 1981, διατύπωσε ανάλογο αίτημα, όσον αφορά τη θέση διευθυντή της διεύθυνσης Β.

Επειδή δεν έλαβε καμιά απάντηση εντός των προβλεπομένων προθεσμιών (οι δύο ενστάσεις απορρίφτηκαν ρητά στις 11 Μαΐου 1982), ο ενδιαφερόμενος άσκησε προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου στις 22 Απριλίου 1982. Με την προσφυγή αυτή ζητεί, κυρίως, να ακυρωθεί η απόφαση της 8ης Ιουλίου 1981 και η σιωπηρή άρνηση επί της ενστάσεώς του της 29ης Σεπτεμβρίου 1981. Επικουρικώς, ζητεί να ακυρωθούν: α) η απόφαση να μην τοποθετηθεί σε άλλη θέση της κατηγορίας του, αντίστοιχη προς το βαθμό του· 6) οι αποφάσεις, με τις οποίες απορρίφθηκαν οι υποψηφιότητες που υπέβαλε για τη θέση διευθυντή της διεύθυνσης Α και για τη θέση διευθυντή της διεύθυνσης Β της ΓΔ IX· γ) οι αποφάσεις, με τις οποίες πληρώθηκαν οι εν λόγω θέσεις· δ) η σιωπηρή άρνηση επί ενστάσεών του της 29ης Σεπτεμβρίου και της 27ης Οκτωβρίου 1981.

2. Αρχίζω με την εξέταση των κυρίων αιτημάτων που προβάλλει ο προσφεύγων. Ο προσφεύγων αμφισβητεί από διάφορες απόψεις τη νομιμότητα της απόφασης, με την οποία απομακρύνθηκε από την υπηρεσία. Πρώτον, στερείται της αιτιολογίας που το άρθρο 25 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης επιβάλλει για όλα τα μέτρα που λαμβάνονται σε βάρος των υπαλλήλων. Ειδικότερα, η απόφαση δεν διευκρινίζει ακριβώς τους λόγους, για τους οποίους η θέση που κατείχε ο Angelini δεν είχε πλέον καμιά χρησιμότητα για το συμφέρον της υπηρεσίας. Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι, ήδη το προηγούμενο έτος η ΓΔ IX είχε αναδιοργανωθεί και με την ευκαιρία αυτή, κατ' εφαρμογή των προτάσεων της έκθεσης Spierenburg, δημιουργήθηκε η θέση κύριου συμβούλου στην οποία και τοποθετήθηκε· επομένως, είναι προφανώς ανεπαρκές το ότι με το έγγραφο της 4ης Μαΐου 1981 δικαιολογείται η κατάργηση της ίδιας αυτής θέσης με την επίκληση για μια ακόμα φορά των εκθέσεων Spierenburg και Ortoli.

Όμως, επί της αιτιολογίας των μέτρων που θεσπίζονται βάσει του άρθρου 50 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, η γραμμή του Δικαστηρίου είναι σαφής, τουλάχιστον μετά την απόφαση της 11ης Μαΐου 1978 που εκδόθηκε στην υπόθεση 34/77, Oslizlok κατά Επιτροπής, Racc. 1978, σ. 1099. Βεβαίως, η αιτιολογία είναι αναγκαία, δεν χρειάζεται όμως να ανταποκρίνεται παρά σε ορισμένες μόνο ελάχιστες προϋποθέσεις: για παράδειγμα, αρκεί να αναφέρει κατά τρόπο γενικό ότι τα προσόντα των υπαλλήλων που έχουν ληφθεί υπόψη για την απομάκρυνση από την υπηρεσία αποτέλεσαν αντικείμενο συγκριτικής εξέτασης (σκέψεις 20 μέχρι 23). Όμως, τα έγγραφα που ο πρό-

εδρος της Επιτροπής απηύθυνε στον Angelini στις 4 Μαΐου και 24 Ιουνίου 1981, περιέχουν αιτιολογία συνοπτική αλλά πρόσφορη της απόφασης απομάκρυνσης που έπρεπε να ληφθεί· εφόσον και αυτή η ίδια η απόφαση αναφέρεται στη γενική αναδιοργάνωση των υπηρεσιών, θεωρώ ότι στην προκειμένη περίπτωση συγκεντρώνονται απολύτως οι προϋποθέσεις που απαιτεί η νομολογία του Δικαστηρίου.

Το γεγονός ότι η θέση που κατείχε ο Angelini είχε δημιουργηθεί μόνο το προηγούμενο έτος δεν μπορεί να επιβάλει λεπτομερέστερη αιτιολογία του μέτρου. Σχετικά, θεωρώ πειστικό το επιχείρημα της καθής, κατά το οποίο οι αναδιοργανώσεις που έγιναν στη ΓΔ IX το 1980 και το 1981 είχαν διαφορετικούς σκοπούς. Η πρώτη απέβλεπε στην κατανομή των καθηκόντων μεταξύ των διαφόρων διευθύνσεων κατά τρόπο περισσότερο αποτελεσματικό (βλέπε την ανακοίνωση της 20ής Ιουνίου 1980 του επίτροπου Tugendhat — παράρτημα 1 του υπομνήματος αντίκρουσης) και στον κλάδο του η δημιουργία της θέσης κύριου συμβούλου ήταν, κατά κάποιο τρόπο, αποκλειστικά δευτερεύον αποτέλεσμα. Αντίθετα, με τη δεύτερη αναδιοργάνωση επιδιώχτηκε κυρίως η πραγματοποίηση ορθολογικής ισορροπίας μεταξύ των διαφόρων διοικητικών μονάδων (βλέπε ανακοίνωση του επίτροπου O'Kennedy, της 22ας Ιουλίου 1981, — παράρτημα 3 του υπομνήματος αντίκρουσης). Προσθέτω ότι στις λεπτομέρειες της τελευταίας αναδιοργάνωσης μπορούν να έχουν επιδράσει η προσχώρηση της Ελλάδας και τα νέα κριτήρια οργάνωσης της Επιτροπής που είχε εν τω μεταξύ διοριστεί.

3. Αλλά, κατά τον Angelini, η έλλειψη αιτιολογίας δεν είναι η μόνη αιτία, για την οποία το προσβαλλόμενο μέτρο είναι παράνομο. Πραγματικά, το μέτρο αυτό θεσπίστηκε στο πλαίσιο ενεργειών που αφορούσαν 20 % όλων των θέσεων Α 2. Επομένως, δεν μπορεί η Επιτροπή να έχει προβεί σε αρκετά λεπτομερή εξέταση κάθε περίπτωσης και οπωσδήποτε ικανή να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, προς το συμφέρον της υπηρεσίας, ήταν απαραίτητο να καταργηθεί ακριβώς η θέση που κατείχε ο προσφεύγων.

Η αιτίαση αυτή είναι προφανώς αβάσιμη. Πραγματικά, θεωρώ απόλυτα λογικό ότι μια εκτεταμένη αναδιοργάνωση, όπως η αναδιοργάνωση της ΓΔ IX που έγινε το 1981, επιτρέπει την εκτίμηση ότι η διατήρηση μιας σειράς θέσεων δεν είναι πλέον χρήσιμη και, κατά συνέπεια, να αποφασιστεί η κατάργησή τους. Με άλλα λόγια δεν μπορεί να λεχθεί ότι η επίκληση του συμφέροντος της υπηρεσίας γίνεται αποκλειστικά σε ειδικές περιπτώσεις και ότι δεν μπορεί να αποτελέσει τη βάση μιας δέσμης μέτρων απομάκρυνσης. Όσον αφορά την έλλειψη λεπτομερούς εξέτασης, ο προσφεύγων δεν έχει προσκομίσει καμιά απόδειξη. Αντίθετα, τα πρακτικά των διάφορων συνεδριάσεων (15 Απριλίου, 29-30 Απριλίου, 8 Ιουλίου 1981) δείχνουν ότι η Επιτροπή συζήτησε το πρόβλημα επί μακρόν. Ιδίως, από την προφορική διαδικασία προέκυψε ότι για να αποφευχθεί έλλειψη ισορροπίας στους κόλπους της ΓΔ IX η κατάργηση της υπηρεσίας που διηύθυνε ο προσφεύγων, πολύ μικρών κυρίως διαστάσεων, ήταν πραγματικά σκόπιμη, ενώ τα καθήκοντα που ασκούσε ο Angelini σε συνεργασία με έναν άλλο υπάλληλο βαθμού Α και ορισμένους υπαλλήλους βαθμού Β μπορούσαν ορθολογικά να κατανεμηθούν μεταξύ άλλων υπηρεσιών στο πλαίσιο της ΓΔ IX και της Γενικής Γραμματείας.

Τέλος, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η εν λόγω αναδιοργάνωση είχε συγκεκαλυμμένους λόγους και ελάχιστα ευγενείς: όχι

μόνο δεν ανταποκρίνεται σε αντικειμενικές απαιτήσεις, αλλά υπαγορεύεται από τη λογική του αμερικανικού «spoil system»· δηλαδή είχε ως σκοπό, κατά κατάδηλη παράβαση του άρθρου 50, να υποχρεώσει ορισμένους παλαιούς υπαλλήλους να αποχωρήσουν για να δημιουργηθούν θέσεις για ανθρώπους που προτιμώνται από τη νέα Επιτροπή. Το υπηρεσιακό σημείωμα του επιτρόπου O'Kennedy ως προς την αναδιοργάνωση της ΓΔ IX και των σχετικών με αυτή μέτρων έχουν πράγματι ημερομηνία 22 και 28 Απριλίου 1981. Επομένως, δεν προηγούνται αλλά έπονται της απόφασης απομάκρυνσης. Με άλλα λόγια, η πρώτη απόφαση απέβλεπε στο να απομακρύνει τον Angelini, η δε απόφαση που καταργούσε τη θέση του ελήφθη αργότερα.

Αλλά ούτε και αυτή η άποψη ευσταθεί. Καμιά απόδειξη δεν έχει προσκομιστεί που να επιβεβαιώνει τη σοβαρή κατηγορία του προσφεύγοντος, ότι επλήγησαν από τα μέτρα απομάκρυνσης άνθρωποι που στερούνταν πολιτικών ερεισμάτων στους κόλπους της νέας Επιτροπής. Ασφαλώς, δεν είναι δυνατό να θεωρηθούν ως αποδείξεις οι παρατηρήσεις που περιέχονται στις ανακοινώσεις της επιτροπής προσωπικού, τις οποίες ο προσφεύγων έχει προσκομίσει με την αντίκρουσή του. Δεύτερο, η χρονολογική σειρά που νομίζει ότι διακρίνει μεταξύ των αποφάσεων που αναφέρονται στην απομάκρυνσή του, διαψεύδεται από μια σειρά δεδομένων. Ήδη στις 14 Μαΐου 1981, ο πρόεδρος της Επιτροπής του είχε ανακοινώσει ότι προβλεπόταν «η κατάργηση ορισμένου αριθμού θέσεων κύριου συμβούλου, μεταξύ των οποίων η θέση την οποία κατείχε». Ανάλογη φρασεολογία περιλαμβάνεται και στα πρακτικά της συνεδρίασης που έγινε στις 29-30 Απριλίου 1981, τα δε πρακτικά της συνεδρίασης της 8ης Ιουλίου 1981 αναφέρονται στην επιβεβαίωση των κατευθυντηρίων γραμμών που είχαν ήδη αποφασιστεί προηγουμένως ως προς την κατάργηση των θέσεων κύριου συμβούλου». Νομίζω ότι υπάρχουν επαρκή στοιχεία για να θεωρηθεί ότι απομακρύνοντας τον Angelini από τη θέση του, η Επιτροπή έδωσε συνέχεια σε πολύ προγενέστερη επιλογή και νομίμως αιτιολόγησε το μέτρο με αυτό τον τρόπο.

4. Αφού τα κύρια αιτήματα της προσφυγής δεν μπορούν να γίνουν δεκτά, θα εξετάσω τώρα τις αιτιάσεις που διατυπώθηκαν επικουρικώς, οι οποίες, ως γνωστό, έχουν ως αντικείμενο τις αποφάσεις να μην τοποθετηθεί ο Angelini σε άλλες θέσεις που αντιστοιχούν στο βαθμό του. Αναφέρω πρώτον ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλέπε απόφαση Oslizlok, που έχει ήδη αναφερθεί) και τα μέτρα ανατοποθέτησης συνεπάγονται ευρεία διακριτική εξουσία. Πάντως, δεν είναι δυνατό να συναχθούν αυτόματα από την ίδια την απομάκρυνση· αντίθετα, πρέπει να είναι ειδικά αιτιολογημένα, ο δε ενδιαφερόμενος υπάλληλος να είναι σε θέση να προασπίσει τα συμφέροντά του (σκέψεις 27-30).

Η αιτίαση που δημιουργεί τα λιγότερα προβλήματα είναι η αιτίαση κατά την οποία η Επιτροπή, κατά παράβαση συγκεκριμένου καθήκοντος, δεν εξέτασε αυτεπαγγέλτως τη δυνατότητα να τοποθετήσει τον προσφεύγοντα στη νέα θέση αναπληρωτή γενικού διευθυντή στη ΓΔ IX, για την οποία είχε αναφέρει ρητώς ότι διέθετε τα αναγκαία προσόντα. Πραγματικά, είναι εύκολο να διαπιστωθεί ότι το άρθρο 50 αναφέρεται σε τοποθέτηση «σε άλλη θέση... της κατηγορίας του ή του κλάδου του... που αντιστοιχεί στο βαθμό του»: με άλλα λόγια, το αντικείμενο της διάταξης αυτής είναι αποκλειστικά η δυνατότητα μετάθεσης. Όμως, η εν λόγω θέση, η οποία έχει περιληφθεί στο οργανόγραμμα ως θέση βαθμού Α 1 *ad*

personam, βρίσκεται προφανώς εκτός του πλαισίου αυτού. Ο προσφεύγων δεν θα μπορούσε να καταλάβει τη θέση αυτή παρά μόνο κατόπιν προαγωγής και, το ότι στηρίζει την αξίωσή του να καταλάβει την εν λόγω θέση επικαλούμενος το άρθρο 50 είναι, στην περίπτωσή του, σαφώς παράλογο.

Όσον αφορά τη θέση διευθυντή προσωπικού στη ΓΔ IX (αντικείμενο της ανακοίνωσης κενής θέσης COM/839/81), είναι γνωστό ότι στις 20 Ιουλίου 1981, η συμβουλευτική επιτροπή εξέτασε τις διάφορες υποψηφιότητες και έκρινε ότι δεν μπορούσε να αναγνωρίσει στον προσφεύγοντα «την αναμενόμενη πείρα στον τομέα της συνολικής διοίκησης προσωπικού που ζητούσε η ανακοίνωση κενής θέσης». Κατά συνέπεια, οκτώ ημέρες αργότερα η Επιτροπή επέλεξε έναν από τους τρεις άλλους υποψήφιους που είχε προτείνει η συμβουλευτική επιτροπή και, εφόσον ήταν υπάλληλος βαθμού Α 3, τον προήγαγε στην κενή θέση με ισχύ από την 1η Αυγούστου 1981.

Ο Angelini ισχυρίζεται ότι η επιλογή αυτή είναι πλημμελής λόγω έλλειψης αιτιολογίας. Κατά τη γνώμη μου, βάσει της νομολογίας του Δικαστηρίου μπορεί να υποστηριχθεί ότι, όταν πληρώνεται μια θέση, δεν είναι αναγκαία ειδική αιτιολογία έναντι των άλλων υποψήφιων (βλέπε αποφάσεις της 31ης Μαρτίου 1965 στην υπόθεση 16/64, Rauch κατά Επιτροπής, Racc. 1965, σ. 173· της 13ης Ιουλίου 1972 στην υπόθεση 90/71, Bernardi κατά Κοινοβουλίου, Racc. 1972, σ. 603· της 30ής Οκτωβρίου 1974 στην υπόθεση 188/73, Grassi κατά Συμβουλίου, Racc. 1974, σ. 1099). Πραγματικά, δεν βλάπτονται από μια αυτόνομη πράξη που τους θίγει, αλλά είναι μόνο αποδέκτες μια απορριπτικής απόφασης που περιλαμβάνεται έμμεσα στο μέτρο διορισμού.

Ούτε και μπορώ να συμφωνήσω με τον προσφεύγοντα, όταν ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παράνομα παρέλειψε να εξετάσει την καταλληλότητά του για την εν λόγω θέση και ότι, εν πάση περιπτώσει, έπρεπε να του αναγνωριστεί η καταλληλότητα αυτή. Η γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής αναφέρει ρητά ότι η υποψηφιότητα του Angelini υπήρξε αντικείμενο «ιδιαίτερης εξέτασης»· από αυτό δεν προκύπτει ότι η επιτροπή αυτή εφάρμοσε ανεπαρκή κριτήρια ή ότι, εκτιμώντας τα προσόντα του προσφεύγοντος διέπραξε πρόδηλη πλάνη, δηλαδή ότι έχει θεσπίσει πράξη που φέρει το μόνο ελάττωμα το οποίο, όπως πρόκειται για εκτίμηση που συνεπάγεται αξιολογική κρίση, μπορεί να διαπιστωθεί από το Δικαστήριο.

Είναι αλήθεια ότι στην ανακοίνωση κενής θέσης και κάτω από τον τίτλο (περιγραφή και φύση των καθηκόντων) αναφέρεται «gestion du personnel» [διοίκηση προσωπικού] και όχι, όπως στη γνώμη της εν λόγω επιτροπής, «gestion *globale* du personnel » [γενική διοίκηση προσωπικού]. Η συμβουλευτική επιτροπή εφάρμοσε τελικά αυστηρότερο κριτήριο· αλλά τα καθήκοντα που αναφέρονται στην υπηρεσία και ιδίως οι άλλες αποφασιστικές προϋποθέσεις που έθετε η ανακοίνωση κενής θέσης («βαθειά γνώση στον τομέα της πολιτικής και της διοίκησης προσωπικού· επιβεβαιωμένη κατάλληλη σχετική πείρα» δικαιολογούν, νομίζω, την εφαρμογή του κριτηρίου αυτού. Ως προς την εκτίμηση των προσόντων, ο προσφεύγων υπενθυμίζει τα καθήκοντα που είχε ασκήσει κατά την περίοδο 1963-1970 ως προϊστάμενος τμήματος και τα μαθήματα που παρέδιδε, υπό την ιδιότητα του κύριου συμβούλου, σε ανώτατους υπαλλήλους των κρατών μελών, σχετικά με τη διοίκηση προσωπικού της Επιτροπής· αλλά το γεγονός ότι δεν έχουν ληφθεί υπόψη τα στοιχεία αυτά κατά το μέτρο που επιθυμούσε ο Angelini ασφαλώς, δεν στοιχειοθετεί πρόδηλη πλάνη. Στην πραγματικότητα, αποτελεί γεγονός ότι ασχολήθηκε με τη διοίκηση προσωπικού μόνο από ειδική άποψη, ενώ, όπως έχει εξηγήσει η Επιτροπή, ο κάτοχος της εν

λόγω θέσης πρέπει να μπορεί «να διοικεί κατά αρμονικό τρόπο το ανθρώπινο δυναμικό της Επιτροπής».

Ο προσφεύγων παραπονείται ακόμη ότι δεν έχει ληφθεί υπόψη ως προς αυτόν η αρχή που μπορεί να συναχθεί από το άρθρο 50. Δηλαδή ότι ο υπάλληλος που έχει απομακρυνθεί από την υπηρεσία έχει δικαίωμα προτεραιότητας κατά την πλήρωση ανάλογης θέσης έναντι των υποψηφίων κατώτερου βαθμού, οι οποίοι δεν μπορούν να τοποθετηθούν στην εν λόγω θέση παρά κατόπιν προαγωγής. Είναι αμφίβολο ότι το άρθρο 50 προβλέπει παρόμοιο δικαίωμα. Οπωσδήποτε, η άποψη αυτή είναι ενδιαφέρουσα και θα την εξετάσω κατά τρόπο διεξοδικό στις προτάσεις μου στην υπόθεση 148/82. Αντίθετα, η εξέτασή της τώρα θα ήταν άσκοπη, επειδή ακόμα και αν επρόκειτο να κριθεί ότι η θέση αυτή είναι βάσιμη, δεν θα ήταν δυνατό να συναχθούν από αυτή λόγοι ακύρωσης. Πραγματικά, προϋποθέτει τουλάχιστον ότι ο υπάλληλος που έχει απομακρυνθεί από την υπηρεσία είναι κατάλληλος για τη νέα θέση· ενώ στην προκειμένη περίπτωση η καταλληλότητα δεν φαίνεται να υπάρχει ή, αν υπάρχει είναι κατώτερη από την ικανότητα του υποψηφίου που έχει προαχθεί.

5. Απομένει να αναλύσω τα αιτήματα που ο προσφεύγων διατύπωσε ως προς την απόφαση να μην τοποθετηθεί στη θέση διευθυντή της διεύθυνσης γενική διοίκηση (ή Β), της ΓΔ IX (ανακοίνωση κενής θέσης COM /1234/81). Και στην περίπτωση αυτή ο Angelini ισχυρίζεται ότι η καταλληλότητά του για την εν λόγω θέση δεν αποτέλεσε αντικείμενο εξέτασης και για μια ακόμη φορά η αιτίαση που διατυπώνει δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η συμβουλευτική επιτροπή παρέλειψε να εκτιμήσει τα προσόντα του προσφεύγοντος. Στη γνώμη που διατύπωσε στις 19 Οκτωβρίου 1981, αναφέρει πράγματι τις προηγούμενες δραστηριότητες του προσφεύγοντος· αλλά, στη συνέχεια, αφού διαπιστώνει ότι κατά την αναδιοργάνωση, στη διεύθυνση Β έχει χορηγηθεί «σημαντικός αριθμός νέων αρμοδιοτήτων», περιορίζεται να αναφέρει «ότι επ' ευκαιρία της αναδιοργάνωσης αυτής», η Επιτροπή «δεν είχε επιλέξει τον Angelini για να αναλάβει τη διεύθυνση της νέας διοικητικής μονάδας» και καταλήγει «ότι δεν συγκεντρώνονταν οι προϋποθέσεις ώστε να προτείνει στην Επιτροπή να αποδεχτεί την υποψηφιότητα του Angelini». Πάντως, εφόσον αυτό θεωρείται δεδομένο, πρέπει να προστεθεί ότι επειδή η παρέμβαση της συμβουλευτικής επιτροπής δεν είναι υποχρεωτική, η σιωπή του εν λόγω οργάνου πρέπει να θεωρηθεί ότι στερείται σημασίας. Αντίθετα, θα ήταν σοβαρό ή καλύτερα αποφασιστικό αν η Επιτροπή δεν είχε προβεί στην κατάλληλη εξέταση.

Αλλά αυτό πρέπει να αποκλειστεί. Έτσι, από τα πρακτικά της συνεδρίασης της 28ης Ιουλίου 1981 μπορεί να συναχθεί η σιωπηρή θέληση να μην ανατεθεί η θέση στον προσφεύγοντα. Πραγματικά, με την ευκαιρία αυτή, τα καθήκοντα που είχαν ανατεθεί στον προσφεύγοντα κατανεμήθηκαν μεταξύ διαφόρων υπηρεσιών και, με μια απόφαση εύγλωττη με την εκτίμηση που συνεπάγεται ως προς την ικανότητα του Angelini να καταλάβει τη θέση διευθυντή της διεύθυνσης Β, αποφασίστηκε να κηρυχτεί κενή η θέση αυτή. Επιπλέον, από τα πρακτικά της συνεδρίασης της 21ης Οκτωβρίου 1981 προκύπτει ότι, μετά τη λεπτομερή περιγραφή των τίτλων και των προσόντων των υποψηφίων που είχαν ληφθεί υπόψη, και αφού έλαβαν γνώση του ότι, στο πλαίσιο της αναδιοργάνωσης του Ιουλίου 1981, στη διεύθυνση Β έχει χορηγηθεί «σημαντικός αριθμός νέων αρμοδιοτήτων», οι επίτροποι επιβεβαίωσαν την απόφαση που είχε ήδη ληφθεί να μην τοποθετηθεί ο προσφεύγων στη διεύθυνση Β. «Εν συμπεράσματι» — αναφέρεται στο τέλος της επιχειρηματολογίας — η Επι-

τροπή, σύμφωνα με τις διατάξεις που είχε θεσπίσει προηγουμένως, κρίνει ότι η υποψηφιότητα του Angelini δεν συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις για να γίνει δεκτή».

Προσθέτω ότι η αξιολογική κρίση που εκφράστηκε τότε ως προς την ακαταλληλότητα του προσφεύγοντος δεν φαίνεται να είναι επικριτέα. Πραγματικά, μετά την αναδιοργάνωση, η διεύθυνση Β κατέστη αρμόδια για τους τομείς «διοικητικά και οικονομικά δικαιώματα, ασφάλιση ασθένειας, ατυχήματα, κατασκευαστικά δάνεια, κοινωνικές υπηρεσίες, ακίνητα, τεχνικές υπηρεσίες, εξοπλισμός» και «εσωτερική υπηρεσία». Αντίθετα, ο προσφεύγων μπορούσε μόνο να προβάλει ότι, ως διευθυντής της παλαιάς διεύθυνσης Γ, ήταν υπεύθυνος για τους τομείς «ακίνητα, τεχνικές υπηρεσίες, τηλεπικοινωνίες, εξοπλισμός» και «εσωτερική υπηρεσία». Προφανώς, κρίθηκε ότι δεν διέθετε τις αναγκαίες γνώσεις και πείρα για να διοικεί τους υπόλοιπους τομείς και ότι, δεδομένης της σημασίας των τομέων αυτών, δεν ήταν δυνατό να του αναγνωριστούν τα προσόντα που απαιτούνται από την υπηρεσία. Είναι δύσκολο να μη συμφωνήσω με την εκτίμηση αυτή.

6. Επομένως, ούτε και τα επικουρικά αιτήματα μπορούν να γίνουν δεκτά. Προτείνω, συνεπώς, την απόρριψη της προσφυγής που άσκησε ο Enrico Angelini στις 22 Απριλίου 1982 και το συμψηφισμό των δικαστικών εξόδων κατ' εφαρμογή του άρθρου 70 του κανονισμού διαδικασίας.